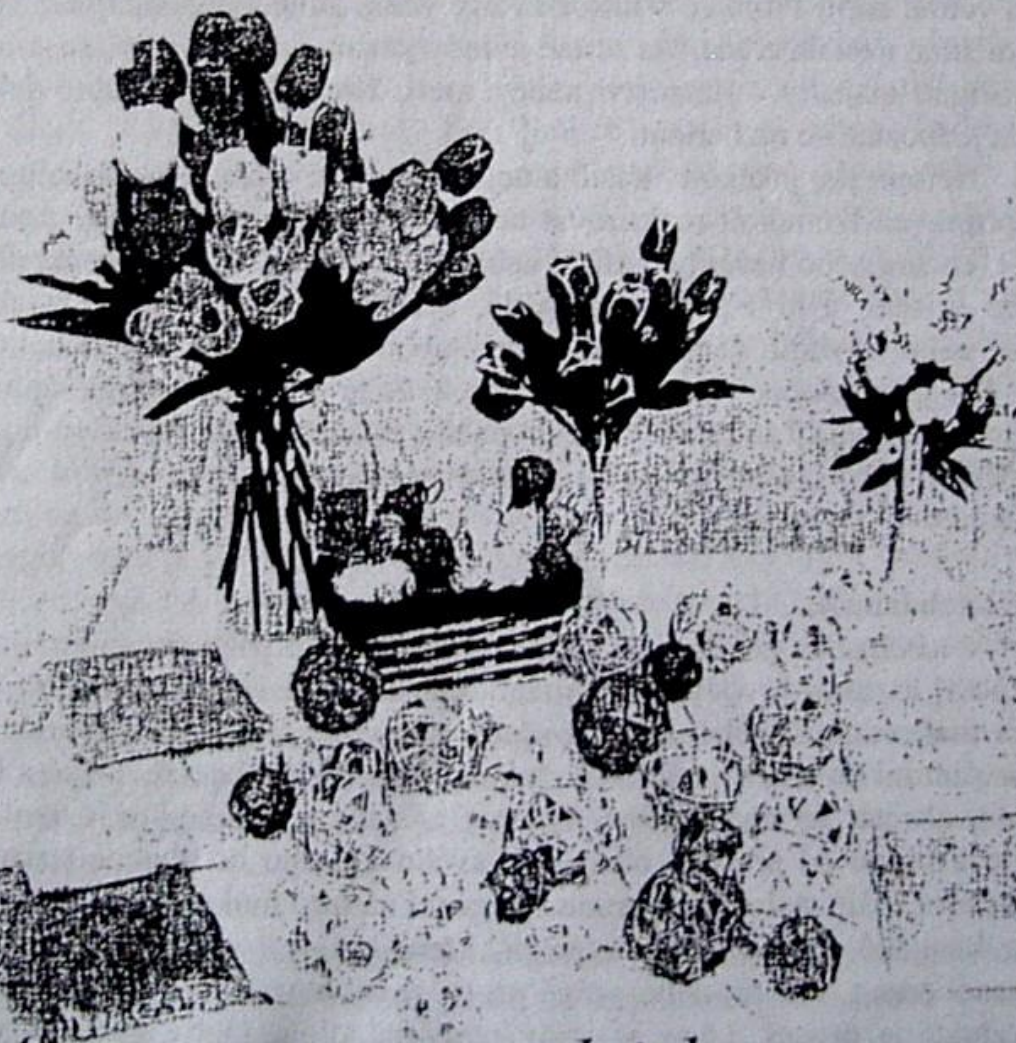
OBEC

NOVÉ SEDLICE

ZPRAVODAJ

duben 2010

Veselé velikonoce

ÚVODNÍK

„Veni, Vidi, Vici".....Cicero.

Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem. Chtělo by se mi říci s římským konzulem, politikem, spisovatelem a řečníkem. Ale není to možné. Alespoň ne všemi jeho slovy. Co však jde, co zcela určitě mohu naplno říci je: „Přišel jsem a viděl jsem". Namísto zvítězil jsem, mohu použít poslední slovo slavného výroku herce Oldřicha Nového z filmu Kristián, „odcházím".

Úvaha a příměr. Nějaký nejmenovaný generál ve vymyšlené části světa má své vojsko. Celé vojenské uskupení někam patří a všichni dohromady spoluvytváří jakýsi komplex. Jakýsi smyšlený celek, který ctí a hájí své společenství a ctí své i cizí zákony. Jsou-li tyto zákony kýmkoliv porušovány, je vojsko se svým velitelem posláno do bitvy, aby je hájilo. Ten nejmenovaný velitel si však, především bez svých věrných vojáků, ale nepochybně i bez svého pevného zázemí, v žádné bitvě nikdy neporadí sám. Ani ten nejlepší velitel, zůstává-li osamocen, nemůže nikdy zvítězit. A nezvítězí-li, pak prohrává a s jeho prohrou padá vše, tedy i ten společný celek, ke kterému patří a který měl jako velitel hájit. Proto se v historii vždy velmi silně oceňovala věrnost, ale též velmi silně trestala zrada. Na straně jedné vyznamenání a pocty, na straně druhé propadnutí majetku, vyhnanství nebo i smrt. Nic mezi tím. Žádný další výběr. Zcela jednoznačné rozhodnutí.

Nejsem pro jakékoliv násilí a nejsem ani pro jakoukoliv brutalitu. Nejsem ani připraven komukoli rozkazovat nebo něco přikazovat. Každý z nás by měl vědět, co smí nebo nesmí, co může nebo nemůže a co má nebo nemá dělat. A už vůbec nejsem, a to v žádném případě, ochoten čekat na to, až z jakýchkoliv příčin nebo důvodů zůstanu osamocen nebo možná někdy v budoucnu zcela sám. Mé jednoznačné rozhodnutí je odejít. A to odejít dříve, než úplně ztratím veřejnou podporu, za jasně projevovaného nezájmu některých spoluobčanů o společnou věc, kterou je **naše** obec Nové Sedlice, ale např. i z falešného kamarádství.

Váš starosta

Proč odcházím....

V návaznosti na úvodník si Vám, všem svým spoluobčanům, dovolím ve stručnosti nastínit důvody mého rozhodnutí ukončit svoji dosavadní práci, a to jak ve funkci starosty obce, tak též všeobecně v tzv. komunální politice.

Především mi dovolte říci Vám, že takovéto rozhodnutí nelze udělat z hodiny na hodinu, ale ani ze dne na den. Faktem zůstává a mé nejbližší okolí to vždy vědělo a ví, že od prvního okamžiku svého nástupu do funkce starosty až po současnost, mám stále připravenou rezignaci na tuto funkci. To pro případ, že by došlo k nějaké nepředvídané události, která by mně přinutila tuto okamžitou rezignaci podat. Přesto, nebo právě proto, jsem pevně přesvědčen, že takovéto rozhodnutí je proces, který je vždy poměrně dlouhodobý. Dalším a neméně důležitým faktem, který mi můžete, ale v žádném případě nemusíte věřit je to, že se tímto písemným sdělením nechci na nic vymlouvat, nechci si nic vymýšlet,

nemám v úmyslu nikoho pomlouvat a už vůbec nemám potřebu, a to především před svými voliči, ale ani před ostatními spoluobčany, se nějakým způsobem ospravedlňovat. Soustředím se pouze na fakta, snad budu uvádět i konkrétní situace a případy, ale nebudu nikoho jmenovat. Možná, že se někteří v citovaných případech poznají, ale zásadně zůstanou anonymní. Myslím, že je to z mé strany férové, ale jsem přesvědčen, že tito spoluobčané by se alespoň malinko mohli nad svým jednáním zamyslet. To pro budoucnost, která, aniž bych chtěl jakkoliv strašit, nebude politicky ani hospodářsky pro nikoho jednoduchá a lehká. Naše vesnička je totiž jen nepatrná součást obrovitého soukolí.

Nástup do funkce

Někdy v říjnu roku 1998, před stanoveným termínem konání komunálních voleb, přišla za mnou domů jakási delegace čtyř lidí a žádali mne, abych se v nadcházejících řádných volbách do obecního zastupitelstva ucházel o funkci starosty obce. Mnoho času na rozmýšlení jsem tehdy od nich nedostal a v situaci, ve které jsme byli, jsem ani moc rozmýšlet nemohl. Stanovil jsem si nějaké podmínky, za kterých ke splnění jejich požadavku může dojít, vyslovil jsem několik přání, o kterých jsem byl přesvědčen, že musí být dodržena při plánované změně ve funkci starosty a tento jimi předložený navrhovaný požadavek jsem přijal. Vyslovil jsem však v této spojitosti několik názorů a zásad, které v případě zvolení do funkce starosty obce budu zcela nekompromisně prosazovat. Mezi ně např. patřilo ono dnes velmi málo dodržované „stejná práva a stejné povinnosti" a „pro všechny jeden stejný metr". Podobných názorů však bylo později více, a to nejen z úst mých, ale zazněly i od dalších nově zvolených členů obecního zastupitelstva, a proto se staly pro nás pro všechny více či méně nepsanými zákony. Bylo samozřejmostí, že se vše pak odehrávalo za striktního dodržování platných zákonů, předpisů a vyhlášek. Možná, že to tehdy bylo ode mne bláhové, ale takto jsem to chtěl a měl jsem v tom podporu všech členů obecního zastupitelstva. A takto jsem se to snažil a zatím stále ještě snažím dodržovat.

Bezprostředně po mém zvolení do funkce starosty byly rozšířeny mezi občany pomlouvačné výroky na moji osobu v tom smyslu, že jsem se zasadil o odpojení obce proto, abych si toto místo starosty vytvořil sám pro sebe. Dnes poprvé, po více než jedenácti letech, mám možnost se veřejně proti těmto lživým a smyšleným pomluvám ohradit a prohlašuji tímto, že jsem starostou, ale ani žádným, případně jiným funkcionářem, v naší samostatné obci nikdy nechtěl být! Byla to výše popsaná souhra náhod a přímých okolností, které mě do této funkce dostaly.

Ve funkci

Od prvních okamžiků ve své nové funkci jsem si začal plně uvědomovat svoji zodpovědnost. Kromě vlastní práce na naplňování funkčnosti v podstatě nového a samostatného obecního úřadu a zároveň obce, čekala na mne spousta úkonů, které se k funkci starosty velmi úzce pojí, ale nejsou viditelné, a proto

nejsou ani širším okolím vnímány. Skloubit vše dohromady nebylo až tak jednoduché, ale tím, že jsem měl obrovskou podporu místních občanů - lidu, tedy svých spoluobčanů a dále ve větší či menší míře u všech členů obecního zastupitelstva, šlo to poměrně v klidu a jakoby v pohodě, i když mé pracovní tempo a nasazení, chtěl – li jsem pro obec něco dobrého vykonat, muselo, ale také bylo, obrovské a fyzicky i psychicky velmi vyčerpávající. Vždyť jsme začínali od nuly!

Voliči naší obce, kteří byli původně rozděleni na dva tábory, tedy ty, kteří chtěli samostatnost (téměř 64%) a ty, kteří ji nechtěli, se postupně začali rozdělovat na více názorové menší či větší skupiny občanů. Jednu skupinu vytvářeli ti, kteří nám věřili a věděli, že to nějak půjde. Druhou skupinou byli občané, kteří nám sice nevěřili, ale zjišťovali, že nám to jde a že opravdu chceme udělat pro obec něco lepšího. Jistá skupina dělala, že ji to vůbec nezajímá, ale velmi silně nás sledovala co a jak děláme. Další skupina si myslela, že když jsme samostatnou obcí, že si můžeme všichni dělat co chceme a takovým způsobem se i chovala. Kontrastem k těmto spoluobčanům byla skupina lidí, kteří se velmi silně o dění v obci zajímali, pravidelně docházeli na besedy s občany, zastavovali se na obecním úřadě s náměty a připomínkami. Byli to takoví spoluobčané, kteří třeba ani nevěděli jak, ale měli obrovskou touhu nám všem ostatním pomáhat. Prostě co skupinka, to jinak smýšlející lidé. Ale toto množství mnohdy nevyhraněných názorů se však během času měnilo a do dnešních dnů stále mění. Co se však neměnilo, měnit nemohlo, ale ani nikdy měnit nesmí, byl a je systém státní politiky, systém schvalovaných zákonů, nařízení, vyhlášek a povinností, které obec musela a stále musí striktně dodržovat. A v tomto duchu se museli a neustále musí usměrňovat i všichni občané, všechny ty jmenované skupiny lidí, a to bez ohledu na to, zda se jim to líbí, nebo nelíbí a nebo co si kdo z nich myslí. Bez ohledu na známosti, kamarádství, přátelství apod. Je více než jasné, že to nebylo a není jednoduché, zvlášť když se podíváme na současnou politickou scénu!

Přes všechna úskalí této doby, kdy jsme se všichni učili sžívat, kdy jsme museli překonávat problémy komunikační, museli jsme se přizpůsobovat jednak sami sobě, jednak též i novým požadavkům této doby, novým změnám v našem životě v obci, jsem velmi pevně přesvědčen, že tato doba byla dobou chtěnou a když ne všichni, tak zcela určitě téměř všichni jsme svým nenuceným jednáním a chováním, celkovým společenským klimatem, vytvářeli jakousi dobu renesance a zároveň tím zažívali toužebně očekávanou dobu rozkvětu naší obce. Kulturní zařízení, mateřská škola, hřbitov, hasiči, fotbal, hřiště, obecní cesty, územní plán, ale i mnoho kulturních akcí. To a ještě mnoho dalšího jsme všichni, my občané naší obce, společnými silami vytvářeli.

V roce 2002 se konají pro naši obec v pořadí druhé volby do obecních a městských zastupitelstev a ty přinesly něco nového. Objevují se další samostatné kandidátky a do obecního zastupitelstva naší obce kandidují noví lidé. Někteří se stávají členy obecního zastupitelstva a s nimi přicházejí i nové nápady, názory a

snad i nové metody práce. Jsem přesvědčen, že tak je to v naprostém pořádku a tak to má být. Faktem však je, že svoji kandidaturu do obecního zastupitelstva by měl každý, a to ze zásady a vždy, důkladně zvážit. Především, zda chci vůbec kandidovat? Poté proč kandiduji? A pak, budu – li zvolen, co budu dělat a jak to budu dělat. Navíc si musím být vědom toho, že jako řádně zvolený člen obecního zastupitelstva, budu muset být tzv. v obraze, abych mohl nést svůj příslušný díl zodpovědnosti, a to jednak za občany a jednak za obec jako celek. To znamená, znát obecní zřízení, k tomu základní obecní terminologii, včetně všeho toho, co k tomu patří, čímž v konečném důsledku jde zásadně vždy o jakési sebevzdělávání.

Nové obecní zastupitelstvo na základě svých představ a proč to nepřiznat, i na základě dřívějších dohod, se snaží v prvním roce nového volebního období intenzivně pracovat na dalším zvelebování obce. Celkově však pracujeme již pátým rokem a to základní, co je všem v obci na očích, už pro většinu spoluobčanů tzv. „frčí". To další, co všechno by se mohlo udělat, se začíná pomalu tříštit. Mnoho lidí znamená mnoho názorů. Nedočkavost, potřeba zrychlit, chtění mít to hotové hned, bez čekání, bez šetření. Oprava hřiště ? Oprava kanalizace? Úprava potoka? Oprava chodníků ? Kterých a kde? Práce je opravdu hodně. Ale kde začít? Především a hlavně z rozvahou. Postavilo se světelné signalizační zařízení, koupil se obchod potravinami, udělala se další cesta, opravila se dílčím způsobem kanalizace a další potřebné práce. Najednou se píše rok 2006 a my jsme opět před volbami do obecního zastupitelstva. Také tyto volby přinesly něco nového. Nový fenomén. Nezměrnou touhu po vítězství. Poté nedůstojné osobní výpady. Pak velmi rušné ustavující zasedání a slib zastupitelů obce a nakonec veřejná volba starosty. Všichni si jistě vzpomenou.

V takto rozjitřených podmínkách začíná „mé" třetí volební období. Je poznamenáno neochotou, zatrpklostí, agresivitou, nepřátelstvím, naivitou, neznalostí, netolerancí, ale pro mne a pro mé tehdejší velmi blízké spolupracovníky, především závistí a zradou. Silná slova? Možná. Ale přesně vystihující přítomně daný stav!

V tomto duchu půtek a hádek, někdy lépe a někdy hůře, probíhá celý první rok načatého volebního období. Do toho mi však umírá, i když se to tak na první pohled leckomu nemuselo zdát, moje „druhá polovina starosty", ta technická, kamarád a přítel Ivo Hružík. Názorově, ale především myšlenkově, nejbližší spolupracovník. Tím jednoznačně došlo v obecním zastupitelstvu k oslabení, dříve trvalého tlaku, na vymáhání jednotlivých pracovních fází námi vytyčených cílů. Toto jednak z mé strany jako starosty a vykonavatele, který ztratil možnost trvalých konzultací a pravidelného zhodnocování stavu věcí, ale jednak též i ze strany některých členů obecního zastupitelstva. Těm především ubylo velké procento kvalitního vysvětlování. Někteří jiní členové obecního zastupitelstva však toto oslabení velmi záhy zaznamenali a začali se podle toho také tak chovat. Hledají se k výtkám, když není nic jiného, alespoň drobnosti či dokonce úplné malichernosti. I tím dochází na zasedáních obecního

zastupitelstva k větším či menším názorovým neshodám a tak zároveň k oslabení komplexnosti práce se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Dost možná, že je to jen můj osobní názor, ale nejsem o tom vůbec přesvědčen. Zvláště, když mi některými členy obecního zastupitelstva, ale i mnohými spoluobčany, nejméně poslední rok a půl musí být připomínáno, že cituji: „nejde všechny věci brát tak osobně". Ale jak jinak by mohla být práce starosty brána, když ne osobně? Já to vnímám tak, že by mělo být mojí osobní ostudou, respektive ctí každého starosty to, jak „svoji" obec vede! Je však též pravdou a snad by to mělo být i samozřejmostí, že by měla existovat spolupráce starosty a zastupitelů, ale i spoluobčanů, neboť ti všichni dohromady vytvářejí onu pomyslnou tvář obce. Znovu zde připomínám, že naše obec je naší vizitkou a vypadat bude tak, jak si ji sami uděláme, přičemž osobní zájmy jednotlivců nesmí nikdy stát nad zájmy naší obce, **ať se to někomu líbí nebo ne?!** A v tom je začátek i konec celého mého problému. A též mé rozhodnutí odejít z komunální politiky.

Důvody rozhodnutí

Více než jedenáct let ve funkci starosty upozorňuji dvakrát ročně v obecním Zpravodaji na množství problémů a různých nešvarů v naší obci. Mám pocit, že zcela bezvýsledně. Někteří lidé jsou zcela neteční k špatnostem druhých. Co se mně netýká, neřeším. Když už se mne to dotýká, zavolám starostovi, on to vyřeší. Vždy! Vždyť je to jeho povinnost, nebo ne? Proč bych si se sousedem dělal ostudu já, ať ji má starosta, vždyť je to jeho náplní práce. Co mi je po tom, co kdo ničí. Ať to řeší starosta. Bere peníze, tak ať pracuje. Dobrá souhlasím, ale pravda je pouze někde uprostřed. Jsou věci, které nikdo jiný než starosta nemůže zařídit. To jsou především věci úředního styku. Je však spousta věcí ryze osobních, které lze vyřešit věcně a rychle a které může jednoduše zařídit každý občan, a to na své vlastní úrovni. A pomůže tím především obci, přičemž jeho to nic nestojí. Jen namátkou jmenuji vyloučení jízdy a stání aut na chodnících a zelených plochách, neposečené travní porosty přiléhající k rodinným domkům, zaneřáděný potok betonovou a stavební sutí, ale i jiným odpadem, koše plné domovního odpadu, sečení trávy sekačkami a řezání dřeva okružními pilami o nedělích a svátcích, nepořádek na hřišti atd. atd. Uplynulých jedenáct let rovná se dvaadvacet zpravodajů. To by snad mohlo stačit.

Komunální politika se odvíjí od politiky státní. Ta primárně určuje podmínky, za jakých mohou města a obce žít, za jakých se mohou či nemohou k obrazu svému rozvíjet. Nová legislativa, za samozřejmého předpokladu občanského vnitřního vědomí, nám ubírá jisté povinnosti vůči obci. Zároveň s tím však mnoha lidem ubírá i motivaci s obcí jakýmkoliv způsobem spolupracovat. Přestože nemusíme, můžeme, ale proč bychom to měli dělat?

Takže zcela přirozeně přibývá lidí vůči obci netečných, ba co více, někteří stojí přímo proti obci, přičemž si absolutně nepřipouští, že v konečném důsledku poškozují své vlastní spoluobčany a svoji obec. Obecní patriotizmus je pro ně něco cizího, co jim nic neříká. A kruh se tak uzavřel.

Po přečtení všeho napsaného si každý spoluobčan položí plným právem otázku, proč to tedy všechno dělal? Stál u oddělování obec, kandidoval do obecního zastupitelstva, kandidoval na funkci starosty atd. Zde je má odpověď.

Každý zdejší starousedlík ví, že jsem v naší obci měl své předky, že jsem zde prožil celé své dětství a mládí a že po smrti mého otce jsem se zde trvale přestěhoval. Z toho plyne, na rozdíl od některých zde žijících spoluobčanů, můj obrovský patriotizmus k této obci. Nebylo mi lhostejné, že obec nežije tak jak by mohla, protože nemá ani ty nejzákladnější věci, které jí patří, především pak finance. Snad nejdůležitější však je fakt, že jsem na počátku nestál sám, že nás byla jakási skupina různě myslících lidí, které spojoval jeden jediný cíl a dále pak, že rozhodnutí o našem počínání bylo schváleno více než třemi pětinami vás zdejších spoluobčanů. Dalším a to tím největším a jednoznačně motivačním důvodem zůstává fakt, že jsem tehdy byl přesvědčen o tom, že naše obec Nové Sedlice je pouze naše a že takovou jakou si ji vytvoříme, takovou ji budeme stále mít a podle toho také v ní budeme i žít! Toto přesvědčení ve mně stále zůstává a těžko se ho někdy zbavím. Bohužel však mám pocit, že takto smýšlejících lidí v naší obci ubývá. Do popředí se stále více dostávají osobní zájmy jednotlivců se svérázným způsobem jejich prosazování. Pro mne, vždy zásadového a neúplatného člověka, který ve funkci starosty musí pracovat pouze dle platných zákonných norem, je to zcela nepochopitelné. Neochota, netolerance nebo nevědomost, to jsou způsoby, které jsou po nějaké dohodě snad i řešitelné, ale když se k tomu pak přidá i ziskuchtivost, bezohlednost a arogance, těžko se je domlouvat, zvlášť když jsou okamžitě kontaktováni právníci. To již nejde o zlepšení ani vztahů, ale ani života v obci. A tak obec jakoby přestávala být naše.

Přiznávám, že se mi nebude odcházet lehce, neboť nejen mnou vytyčených plánů je mnoho. Ale nejsem dále ochoten nést zodpovědnost vůči obci za jednotlivce, jejichž způsoby chování a jednání není v silách starosty jakýmkoliv slušným způsobem ovlivnit. Dále nejsem ochoten nést zodpovědnost za spoluobčany, kteří aniž by tzv. hnuli prstem, přenášejí své vlastní a osobní problémy na obec. V neposlední řadě nejsem ochoten svým nekompromisním postojem vůči stupňované aroganci vytvářet problémy sobě, ale především svým rodinným příslušníkům, byť jsem si plně vědom toho, že funkce starosty jisté problémy přináší. Ztráta slušnosti a přibývající agresivita však patří do zcela jiné kategorie. Navíc dnes vnímám, že má představa o obci, jakkoliv se jako starosta budu snažit, je nesplnitelná.

Závěrem vážení spoluobčané, vám, kteří jste mě podporovali, děkuji za vaši důvěru a zároveň se vám velmi omlouvám za to, že odcházím. A vám všem ostatním spoluobčanům přeji mnoho tvůrčích úspěchů a spokojenosti při zvelebování obce pod novým vedením. Pokud by byly nějaké pochybnosti o čemkoliv z toho, co jsem zde napsal, nebojte se přijít na obecní úřad sami nebo ve skupinkách a já vám vše podrobně doložím. Za každou kritickou větou lze totiž najít konkrétní lidi, konkrétní spoluobčany.

Dr. Tomáš Both